

הנה, מצונו מחלוקת בין הפוסקים, אם התשובה נמנית בין תרי"ג המצוות
התשובה היא מצוה דלה ופ"א ואומנם
לכתבו בתורה, אם לא. ופ"א, לפי שיטת הרמב"ם, אין החיוב חל על מצוה
שצ"ו, אלא על מידות הדברים -
התשובה, כדמורה מפיוק אלנו, הריש פ"ק א' בהלכות תשובה: כל מצוה למתורה, וכו',
כשישנה תשובה וישנה מחטאו, ח"יב להתוודות. " צה"נו, שצ"ם החיוב הוא בידו.
ולא במצוה התשובה ~~היא~~. וכבר הסדירו בזה הקצמונים, וד"ה בהלכות התשובה
זכרה בפ"א זולטי א"ט"א, (ב"ה המלכות כ"ק א). ול"ד נ' לפי דעת הרמב"ם
התשובה מהרה תהליך טבסי, אלא מוכרח לבוא מצ"מו, ולכן אין בזה מקום לחיוב;
באלה כלל גזול אצלו שמצוות התורה ואזהרותה אין חלוג על עצם
הפסולות הבאות מתכונות הלבסיות של האדם, אלא ~~אדם שגורם~~ ^{במה} ~~אדם שגורם~~ שיש
לו בהם בחירה רצון, צה"נו באופן הפעולה, ולא ~~הפעולה~~ ^{הפעולה} ~~הפעולה~~ (ע' בפ"א)
בח' פרקים - פ"ח, ושם מביא כמה דוגמאות לזה. ולפ"ה הו"ק לשיטתו
בנושא התשובה, שאין עצם התשובה חיוב מן התורה, אלא צו"ק אופן המעלה,
במה שהמחירה בידו להודות ולהודות, וכל' הפסוק: לא בשמים היא,
כל' בירי שמים, כי קרוב איך הדבר מאד, בפ"ק ובפ"ק לעשותו בפ"ק
ובפ"ק צ"ק, צה"נו ~~הפעולה~~ ^{ב"ה} ובכונת הצברים; וכן ~~הוא~~ אומר: קול עכס
צברים ועובו, צברים צ"ק א.

ו'ן לפרש צ"ם הרמב"ם בזה, שצ"ם התשובה הוא תהליך
טבסי, באשר כל ישיאל נקרא צדיק מדיקרא, שנא' ושחק כולם צדיקים,
ומלבס הדברים, צדיק שקיבל עליו עול מצוות מוכרח למזור התשובה מצ"מו
אם עבר חטאו, באשר המאור שבו מנצירהו למולב מצד אמיתת שורל נלמנו
הנשולת בכלל ישיאל צדיק, ולכן כתיב ושחק כולם. לפיכך כל הציונים שמתורה
באו בלשון עתיב, - לא תרצח, ^{ב"ה} ~~מתגונב~~ וכו'. צה"נו בלורה ובככה לעתיב גבי
עם ישיאל בתור כלל - והכלל בזה, קדושים תהיו, תהיו ודאי ע' עתיב,
כי קדוש אני ה' אלקיכם; כל' בדין בסוף סוף תיחון קדושים, ~~אנכי~~ ^{ב"ה} ~~אנכי~~
ה' אלקיכם. ואילו, מתוך כלל הבלורה הלייכו לכלל ישראל, מתאד החיוב
והציוני. לכל איש ואיש להשוות את אפלו לצורה הכלל, כלל אחר, לפי מדרגתו שורל
נלמנו הראיה"ו.
ברם, בנושא התשובה, ברור מאד שכל דוד שאדם נמנה בכלל ישיאל, יש
לסמוך עליו שאם עברה עברה, ישנה תשובה מצ"מו, ולכן אין מקום כלל
בתורה במצווה מפורשת בזה - ולכן, שיטת אר הפוסקים הולואום בזול מצוה
התשובה חיוב ומצוה זלה מהתורה צריכה ביאור, ובפרט

ומתוך אלה הדברים, אנו באים בכלל הבנה ותירה לעברי
מ"ן צ"ל, באשר הם הם הצברים. לזאת, התשובה היא לבדי אדם
והיא משלימתו. והכונה, שא"כ שאין בידו שום האים בחיוב המעלים,

יסבין, מה מתקן דבריו מלך צ"ל, באורו אכדיא : לכא, התלום
 היא לבדיא לאדם, וביא מלשימו... מלשימו באמת : והוא כי הצדיק
 הימור נמצא תמיד בהקף של תלובה, זכיים מה שראת
 "שליה ה' ^{אזרח מ' הדמי}
 "אשר תמיד", בסוד עולם התמיד ^{אבלים אללים} לאין ביצו
 אם בקורו ואלו בתולות, ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי}
 מקומו מתקור החיים, חי הדולמים ע"ה; וכל לאיור רצונו ומצבו תמיד,
 הוא ילוב להתקרה ולהדבק בקודל - וכל לכן אם במשק ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי}
 זו איצט מכלול במצוה ממשווח במחולת במורה, ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי}
 אורו בית לאג לתזור מצמו אל הילור.
 חמ"ן ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי} ^{אזרח מ' הדמי}
 בלול פל אהו אפ"ר וחמ"ן : דא"ר אהו, מקוב שבעל תלובה דומדים,
 פדינים אמורים אונם וכולים לעמוד.

(1) - I. f. / Notes
 ועל מה ביאא בעירובין בפערי תורה קמי, אין קאן קליא,
 דכתיב, תורת מ' תמיה מליבת נפל. כי התורה היא היא שמליכה
 גלפול כמולאג.

- יצור = רלם = אל. מיצג הדין - רלם
 - קרבן = כמירה שראת כי קרוב הדבר לעמו.
 "ולודת קרובה אכא." ^{v. auzi}

Contribution à l'étude des controverses
 Entre Nahmanide et Maimonide.
 selon l'enseignement du Bar Kokh.
 I. le reptier.

Le terme de ^{13N} pour la ^{13N} porte pour
 Rambam au le '13' -